

[Justitsministeren]

gelse, som vi gennemførte i Justitsministeriet af dommernes bierhverv, viste jo, at langt den overvejende del af de bibeskæftigelser, som dommerne varetager i arbejdstiden, er hverv, som Folketinget har forudsat skal varetages af dommere. Lovgiver – og det vil sige dette Ting – har således netop lagt vægt på, at det bliver en dommer, der varetager opgaven, med den garanti for upartiskhed og saglighed, der ligger heri. Jeg kan nævne en lang række eksempler: Flygtningenævnet, Arbejdsretten, Advokatnævnet, Dyreforsøgstilsynet, fredningsnævnene, Overfredningsnævnet, landvæsenskommissionerne rundt om i landet. Jeg vil da også pege på de kommissionsdomstole og undersøgelsesretter, som er blevet nedsat i et ikke helt ubetydeligt antal, og hvor dommere jo virker som forhørsledere.

Det er heller ikke sådan, at disse bierhverv tager megen tid for dommerne og dermed sinker retternes arbejde. Den undersøgelse, som retspræsidenterne gennemførte vedrørende dommers bibeskæftigelse, viste jo, at det kun er ca. 3,7 pct. af dommernes samlede arbejdstid, der bliver anvendt til bibeskæftigelse inden for den sædvanlige kontortid, og at disse 3,7 pct. bliver rigeligt opvejet på anden måde. Dommerne anvender nemlig et væsentlig større antal arbejdstimer i deres fritid til arbejde, der vedrører dommerstillingen, og derfor er der ikke grund til at tro, at dommernes bibeskæftigelse forhaler retternes arbejde.

Derimod knytter der sig nogle gavnlige virkninger til dommers bijob, som jeg synes man bør pege på. Netop det forhold, at dommere kan anvendes til udvalgsarbejde og til afgørelser i nævn og råd, til voldgiftssager eller forskellige undersøgelser indebærer, at samfundet på den måde får gavn af dommernes sagskundskab og evne til at vurdere et sagsforhold og afveje modstående hensyn, hvilket netop dommergerningen giver erfaring i. Jeg tror også, at det for uddannelsen af vore nye jurister er af stor betydning, at dommerne medvirker i forbindelse med eksaminationer og lignende og dermed bidrager til at sikre uddannelsens kvalitet og selvfølgelig også den juridiske uddannelses praktiske anvendelighed.

Det er baggrunden for, at jeg ikke mener, at den lovregulering, som foreslås, er påkrævet. Tværtimod mener jeg, at den ville medføre en bureaukratisk ordning med indgivelse af an-

søgninger, sagsbehandling og videreekspedition af oplysninger på et område, som efter regeringens opfattelse i dag fungerer udmærket.

Jeg har også svært ved at se, hvorfor Fremskridtspartiet netop vil skille dommere ud i denne henseende. Der er jo mange andre, både offentligt ansatte og privat ansatte, der har bibeskæftigelse. Det kan godt forekomme at være udtryk for en ubegrundet og urimelig mistro til den faglige og også til den moralske standard hos dommerstanden, hvis netop dommerne udskilles til en særlig regulering af deres forskellige bibeskæftigelser, og det mener jeg også ville være et helt forkert signal at sende fra Folketinget til de danske dommere.

Fremskridtspartiets lovforslag er utvivlsomt fremsat i en god hensigt – det gælder vel alle de forslag, der fremsættes i Folketinget – men her er sigtet at søge at forhindre, at der opstår inhabilitetsproblemer ved domstolene. Det er selvfølgelig helt afgørende for retssystemet, at der ikke opstår tvivl hos borgerne om, at domstolene fungerer helt upartisk. Så vidt kan jeg være enig med Fremskridtspartiet. Men nu er der jo intet, der peger på, at der faktisk er inhabilitetsproblemer ved domstolene. Som sagt er spørgsmålet om bibeskæftigelse blevet undersøgt grundigt, og forholdet er, at en lang række af dommernes bierhverv er, som jeg også var inde på, lovbestemte, og Folketinget er derved selv med til at præge tingene.

Jeg vil også gerne – fordi det har været inde i debatten med mellemrum – omkring voldgiftssagerne pege på, at der hos erhvervslivet er et reelt behov for at kunne få sager behandlet ved voldgift, bl.a. fordi denne fremgangsmåde giver mulighed for en særlig smidig behandling af sagerne. Jeg synes selv, det er naturligt, at dommere i deres egenskab af professionelle konfliktløserne bliver bedt om at deltage i behandlingen af sådanne sager. Det mener jeg ikke der er noget odiøst i, tværtimod medvirker det til at løse et praktisk behov i samfundet.

På den baggrund vil jeg sammenfattende på regeringens vegne sige, at jeg mener, at Fremskridtspartiets lovforslag er overflødig, og jeg mener også – og det er vigtigt for mig at sige – at forslaget let vil kunne blive opfattet som en ubegrundet og også urimelig mistro til dommerstanden, som der ikke er noget sagligt belæg for, tværtimod.

Derfor må vi afvise det foreliggende lovforslag.